Elisabet Moreno Boada

(Blanes, 1976) Llicenciada en Dret i escriptora, ha cursat l'itinerari de narrativa de l'Ateneu Barcelonès. Quan era petita els seus pares li explicaven molts contes i ben aviat va descobrir que ella també volia narrar històries. Va aprendre a llegir ràpid i va devorar Els Grumets de La Galera i El Vaixell de Vapor. Amb deu anys va demanar una màquina d'escriure als Reis. Els primers diners que va tenir van ser vint mil pessetes d'un premi literari de l'institut. Per guanyar-se la vida "de veritat" ha treballat cobrant factures, repartint propaganda del Marineland vestida de patinadora, redactant anotacions preventives d'embargament al Registre de la Propietat de Lloret de Mar, en una immobiliària i, actualment, al departament de logística d'una empresa d'importació i exportació de carn. Tant és capaç de portar vint-i-quatre tones de cansalada des de Sant Julià de Vilatorta fins a Osaka com d'escriure una novel·la que parla de l'amor a la família, del declivi de la pesca i del deteriorament del medi natural, de la massificació als pobles turístics, del narcotràfic, de la immigració, de la crisi econòmica i de les reivindicacions religioses, polítiques i culturals del segle XXI. Però sobretot, sobretot, el que més li agrada és mirar el mar.

1. Faig aquesta feina perquè...

Escriure és, de totes les coses, el que més m'agrada fer.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

Nova. Tot just m'he estrenat com a novel·lista i com a escriptora -diguem-ne- professional amb L'esquerda. El que havia fet abans era publicar algun conte arrel d'un premi literari, o en revistes culturals d'àmbit local, o en reculls de diversos autors; però trobo que tot plegat havia estat molt amateur. Fins ara.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

Jo, amb la meva mare, observant com la seva amiga (bibliotecària de La Caixa) enganxava la meva foto al carnet de la biblioteca, el segellava i me'l donava. Era el meu primer carnet i el vaig rebre com si fos un trofeu. Devia tenir uns deu anys. A partir d'aleshores vaig començar a anar sola a la biblioteca, per fer deures o treballs amb les companyes del col·legi, i allò va em va suposar una mena d'emancipació.

4. Penso que les biblioteques són...

El millor refugi contra el soroll del món.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

El perquè de tot plegat de Quim Monzó. Quan el vaig llegir, amb quinze o setze anys, vaig entendre que els bons contistes també són grans escriptors, i aquí va començar tot.

6. Llegir és recomanable per...

Viatjar, distreure't, evadir-te dels problemes i de la complexitat i la misèria humanes o per fer tot el contrari: abastar-les, intentar comprendre-les. Et pot servir per allò que necessitis més. Funciona com a teràpia i és efectiva i més barata que un grapat de sessions al psicòleg.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

Qualsevol que em permetés respondre que en l'ofici d'escriptor et fas més savi que ric! Ha, ha, ha, ha!

Data de l'entrevista: 2023-03-28